

401**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 20 czerwca 1939 r.

o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia żołnierzy wojska i marynarki wojennej oraz funkcjonariuszów państwowych administracji wojskowej w czasie wojny i mobilizacji.

Na podstawie art. 1, 9, 29 ust. (1), art. 38, 40 i 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska i marynarki wojennej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 43, poz. 362) oraz art. 10 rozporzą-

dzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

R o z d z i a ł I.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje w czasie wojny i mobilizacji należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju, na obszarze w. m. Gdańska i na całym obszarze wojennym żołnierzy wojska i marynarki wojennej w służbie czynnej oraz funkcjonariuszów państwowych administracji wojskowej w służbie czynnej.

2. Minister Spraw Wojskowych może zarządzić stosowanie rozporządzenia niniejszego również w czasie pokoju, jeżeli wymaga tego interes wojska lub marynarki wojennej.

§ 2. 1. Żołnierzami w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są:

- 1) oficerowie służby stałej;
- 2) oficerowie i podchorążowie rezerwy, powołani do służby czynnej celem przemianowania na oficerów służby stałej;
- 3) oficerowie oraz podoficerowie i szeregowcy stanu spoczynku;
- 4) oficerowie rezerwy, pospolitego ruszenia i pomocniczej służby wojskowej;
- 5) oficerowie na czas wojny;
- 6) podoficerowie i szeregowcy zawodowi;
- 7) podoficerowie i szeregowcy nadterminowi;
- 8) podchorążowie;
- 9) podoficerowie i szeregowcy pełniący zasadniczą służbę wojskową;
- 10) podoficerowie i szeregowcy rezerwy, pospolitego ruszenia i pomocniczej służby wojskowej;
- 11) wszystkie inne osoby uznane na podstawie szczególnych przepisów za równorzędne z żołnierzami wymienionymi w pkt 1 — 10.

2. Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są:

- 1) urzędnicy;
- 2) praktykanci;
- 3) niżsi funkcjonariusze.

§ 3. Wyrazy „małżonek”, „dzieci” lub „rodzina” używane w przepisach rozporządzenia niniejszego oznaczają pozostających na utrzymaniu osób wymienionych w § 1:

- 1) żonę z wyjątkiem sądownie separowanej, jeżeli na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;
- 2) męża zupełnie niezdolnego do zarobkowania;
- 3) dzieci ślubne, uprawnione i pasierbów do ukończenia osiemnastu lat, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać —

do ukończenia dwudziestu czterech lat z wyjątkiem tych, które wstąpiły w związki małżeńskie.

R o z d z i a ł II.

Podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju, na obszarze w. m. Gdańska i na całym obszarze wojennym.

§ 4. 1. Czasowe opuszczenie przez osoby wymienione w § 1 na zlecenie przełożonego w celach służbowych: miejscowości poza obszarem wojennym, w której posiadają one stałą przynależność służbową albo miejsca zakwaterowania na obszarze wojennym stanowi:

- 1) podróż służbową, jeżeli zlecone czynności służbowe wykonuje żołnierz lub funkcjonariusz państwowy z ramienia swej władzy służbowej;
- 2) delegację, jeżeli w celach służbowych został żołnierz lub funkcjonariusz państwowy czasowo oddany do dyspozycji innej władzy.

2. Należności za podróże służbowe lub delegacje nie służą w razie:

- 1) czasowego skierowania żołnierza lub funkcjonariusza państwowego, pełniących służbę poza obszarem wojennym, do miejsca położonego bliżej niż dwa km od budynku, w którym mieści się jego urząd;
- 2) czasowego skierowania żołnierza lub funkcjonariusza państwowego, pełniących służbę na obszarze wojennym, do miejsca położonego bliżej niż pięć km od miejsca zakwaterowania;
- 3) czasowego skierowania żołnierza lub funkcjonariusza państwowego z jednej jednostki organizacyjnej do drugiej na obszarze operacyjnym, jeżeli przy tym skierowaniu nie zachodzi potrzeba opuszczenia obszaru operacyjnego;
- 4) podróży i marszów w oddziałach zwartych oraz podróży i marszów, za które służą specjalne należności;
- 5) podróży i marszów na obszarze wojennym, spowodowanych wykonywaniem zadań i czynności objętych regulaminem służby polowej oraz wynikłych z operacyjnego użycia służb.

§ 5. 1. Podróż służbowa oraz delegacja do jednej miejscowości może trwać zasadniczo tylko sześć tygodni. Jeżeli po upływie tego czasu zachodzi potrzeba dalszego pełnienia przez odbywającego podróż lub delegację czynności służbowych w miejscowości, do której został skierowany, wówczas miejscowość ta staje się jego zwykłym miejscem służbowym i za dłuższy w niej pobyt nie służą należności z tytułu podróży lub delegacji. W tym przypad-

ku powrót do dawnego miejsca służbowego uważa się za przeniesienie w rozumieniu rozporządzenia niniejszego.

2. Naczelny Wódz, Minister Spraw Wojskowych oraz upoważnione przez niego władze mogą w wyjątkowych przypadkach przedłużać ustalony w ust. 1 okres sześciu tygodni.

3. Ograniczenie czasu wskazane w ust. 1 nie dotyczy funkcjonariuszów państwowych, pozostających w podróży służbowej lub delegacji na obszarze wojennym.

§ 6. 1. Przeniesieniem w rozumieniu rozporządzenia niniejszego jest zmiana stałego miejsca służbowego, połączona ze zmianą miejscowości, a na obszarze wojennym — zmiana stałej przynależności służbowej.

2. Należności za przeniesienie nie służą:

- 1) jeżeli odległość od budynku, w którym mieści się dotychczasowa siedziba służbowa poza obszarem wojennym, do nowego miejsca służbowego wynosi mniej niż dwa km;
- 2) jeżeli odległość od dotychczasowego do nowego miejsca zakwaterowania na obszarze wojennym wynosi mniej niż pięć km.

R o z d z i a ł III.

Należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień w kraju i na całym obszarze wojennym.

§ 7. 1. W razie podróży służbowej lub delegacji osobom wymienionym w § 1 służą:

- 1) diety;
- 2) przejazd na koszt Skarbu Państwa;
- 3) przewóz bagażu na koszt Skarbu Państwa.

2. Podoficerom i szeregowcom pełniącym zasadniczą służbę wojskową, nadterminowym, podchorążym oraz podoficerom i szeregowcom rezerwy, pospolitego ruszenia i pomocniczej służby wojskowej diety nie służą, jeżeli mogą korzystać z wyżywienia w naturze (z kotła).

3. W razie zbiegu uprawnienia do pobierania diet z uprawnieniem do pobierania dodatku bojowego z żywnościowym albo polowego z żywnościowym, żołnierz zachowuje tylko to uprawnienie, które jest dla niego pod względem wysokości korzystniejsze.

§ 8. 1. Diety wynoszą dziennie:

- 1) dla oficerów w stopniu:

Marszałka	70 zł
Generała broni, admirała	50 „
Generała dywizji, wiceadmirała	35 „
Generała brygady, kontradmirała	25 „
Pułkownika, komandora	17 „

Podpułkownika, komandora -
porucznika 15 zł

Majora, komandora - podporucznika 13 „

Kapitana 10 „

Porucznika, podporucznika 8 „ ;

2) dla podoficerów i szeregowców wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 2), 3) i 6) w stopniu:

Chorążego (równorzędnego) 8 zł

Starszego sierżanta (równorzędnego), sierżanta (równorzędnego) 7 „

Plutonowego (równorzędnego) 6 „

Kaprała (równorzędnego), starszego marynarza zawodowego 5 „

3) dla podoficerów i szeregowców wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 7) — 10):

a) podoficerów (równorzędnych) 2 zł

b) starszych szeregowców i szeregowców (równorzędnych) 1.60 zł;

4) dla funkcjonariuszów państwowych, pobierających uposażenia:

według grupy IV 25 zł

„ „ V 17 „

„ „ VI 13 „

„ „ VII 10 „

„ „ VIII 8 „

„ „ IX 7 „

„ „ X 6 „

„ „ XI, XII 5 „

2. W razie awansu wyższe diety należą się od dnia, od którego służy prawo do wyższego uposażenia.

§ 9. 1. Jednostką obliczenia diet jest dwudziestoczęterogodzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tegoż miejsca, przy czym:

1) jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż dwadzieścia cztery godziny, należy się za końcowy okres czasu, wynoszący dwanaście lub więcej godzin — cała dieta, za okres zaś czasu wynoszący od sześciu do dwunastu godzin — połowa diety;

2) jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa krócej niż dwadzieścia cztery godziny, należy się połowa diety, jeżeli pobyt ten trwa sześć lub więcej godzin, a cała dieta tylko w tym przypadku, gdy pobyt poza zwykłym miejscem służbowym, trwający dłużej niż sześć godzin, przypada na porę nocną między godzinami dwudziestą pierwszą a szóstą.

2. Czas rozpoczęcia i zakończenia podróży liczyć należy według czasu odejścia lub przyścia pociągu, statku lub innego środka komunikacyjnego, mającego ustalony oficjalny rozkład jazdy. Przy użyciu środka komunikacyj-

nego, który nie ma oficjalnego rozkładu jazdy, miarodajny jest czas ruszenia z miejsca i czas powrotu takim środkiem. Czas opóźnienia środka lokomocji, mającego oficjalny rozkład jazdy, liczyć należy tylko wtedy, gdy opóźnienie wynosi więcej niż jedną godzinę i zostanie udowodnione.

3. Gdy przejazd odbywa się różnymi środkami lokomocji, należy do czasu trwania przejazdu wliczać również uzasadnione przerwy między przejazdami poszczególnymi środkami lokomocji.

§ 10. 1. Przy podróży służbowej lub delegacji wypłaca się diety w pełnej wysokości tylko przez pierwsze dwa tygodnie licząc od dnia następującego po dniu przybycia do celu podróży lub miejsca delegacji, po upływie zaś tego czasu — diety zmniejszone o 30%. Jeżeli podróż służbowa lub delegacja do jednej miejscowości, wskutek przedłużenia przez władze określone w § 5 ust. 2, trwa dłużej niż osiem tygodni, wypłaca się diety zmniejszone o 40%.

2. Gdy podróż służbowa lub delegacja odbywa się do dwóch lub więcej miejscowości, czas określony w ust. 1 liczy się od początku przy każdej zmianie miejscowości.

§ 11. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia.

§ 12. Diety należą się także w przypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji, przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, jednak z ograniczeniem wynikającym z § 5 i pod warunkiem stwierdzenia choroby świadectwem lekarskim. Diety za czas choroby nie służą w razie umieszczenia uprawnionego na koszt Skarbu Państwa w szpitalu.

§ 13. Pozostającemu w podróży służbowej lub delegacji nie służy prawo do diet za czas urlopu. Czasu urlopu nie zalicza się do okresu wskazanego w § 5 ust. 1 ani też do okresu wskazanego w § 10 ust. 1.

§ 14. 1. Prawo przejazdu upoważnia do odbycia podróży na koszt Skarbu Państwa pociągiem, statkiem, samolotem, autobusem lub innym środkiem komunikacji oraz do otrzymania ryczałtu na pokrycie kosztów dojazdu do dworca i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej, lotniczkiej i z tych stacji.

2. Jeżeli przejazd użytym środkiem komunikacji nie mógł być kredytowany, służy jadącemu zwrot poniesionych kosztów; w tych przypadkach osoby uprawnione do ulg otrzymują zwrot opłaty ulgowej.

§ 15. 1. Przy przejazdach na koszt Skarbu Państwa koleją, statkiem, autobusem, samolotem służy:

- 1) prawo przejazdu pierwszą klasą: żołnierzom w stopniu od marszałka do majora (równorzędnego) włącznie, oficerom towarzyszącym służbowo przy przejazdach przedstawicieli państw obcych, misyj zagranicznych, oficerów armij obcych, jak również adiutantom i oficerom ordynansowym, podróżującym służbowo w pierwszej klasie razem ze swymi dowódcami pułków (równorzędnymi) i wyższymi oraz urzędnikom grup IV i V;
- 2) prawo przejazdu drugą klasą: oficerom i urzędnikom nieobjętym przepisem pkt 1) oraz chorążym (równorzędnym) i podchorążym;
- 3) prawo przejazdu trzecią klasą: podoficerom i szeregowcom oraz niższym funkcjonariuszom państwowym.

2. Jeżeli dany środek komunikacyjny posiada tylko dwie klasy, prawo przejazdu pierwszą klasą służy również osobom wymienionym w ust. 1 pkt 2), a prawo przejazdu drugą klasą osobom wymienionym w ust. 1 pkt 3).

3. Prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa służy z reguły pociągami osobowymi. Przejazd pociągami pospiesznymi, motorowo-ekspresowymi lub samolotami dozwolony jest tylko wtedy, jeżeli podróż służbowa ma charakter nagły, albo gdy przez użycie szybszych środków komunikacyjnych zaoszczędza się diety. Władza zarządzająca podróż służbową powinna potwierdzić potrzebę użycia pociągu pospiesznego, motorowo-ekspresowego lub samolotu.

4. Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu szybszym środkiem komunikacyjnym, w którym nie ma trzeciej klasy, służy osobom wymienionym w ust. 1 pkt 3), prawo przejazdu klasą drugą.

5. Jeżeli odbywający podróż służbową lub delegowany był zobowiązany do wykupienia tzw. miejscówki (kuponu na miejsce itp.) przysługuje mu prawo do zwrotu poniesionych kosztów miejscówki.

6. Władza zarządzająca podróż służbową może przyznać osobom mającym prawo przejazdu pierwszą klasą, zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów użycia jednego miejsca w wozie sypialnym, jeżeli podróż koleją trwa dłużej niż sześć godzin między dwudziestą pierwszą a szóstą godziną, a zarazem podróż służbowa ma charakter nagły i zachodzi konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych. Nie dotyczy to Naczelnego Wodza, ministra, dowódców armii, którym w każdym przypadku podróży służbowej służy prawo użycia całego przedziału sypialnego w wozie sypialnym. Zwrot kosztów zajęcia miejsca w wozie sypialnym wymaga dołączenia do rachunku kosztów podróży orygina-

nalnego kuponu uprawniającego do zajęcia miejsca lub przedziału w wozie sypialnym.

§ 16. 1. Waga osobistego bagażu podróżnego nie może przekraczać:

- 1) pięćdziesięciu kg przy podróżach służbowych i delegacjach trwających co najmniej sześć dni;
- 2) stu kg przy podróżach służbowych i delegacjach trwających dłużej niż trzydzieści dni;
- 3) trzystu kg przy przeniesieniach.

2. Prawo przewozu bagażu służbowego, potrzebnego do spełnienia czynności urzędowej, jak akt, narzędzi, instrumentów itp. służy bez ograniczenia wagi i bez względu na czas trwania podróży służbowej lub delegacji, jednak konieczność przewozu bagażu służbowego oraz jego waga powinna być potwierdzona przez władzę zarządzającą podróż służbową, delegację lub przeniesienie.

§ 17. 1. Przy przejazdach kołowych koniami lub motorowymi środkami lokomocji, wynajętymi lub stanowiącymi własność prywatną odbywającego przejazd, zwraca się ceny podane w taryfie zatwierdzonej przez władze dla danych miejscowości. W razie braku takich taryf zwraca się cenę najmu koni lub motorowego środka lokomocji na podstawie oświadczenia odbywającego przejazd, w którym jest on obowiązany wymienić ilość kilometrów odbytej drogi kołowej oraz miejscowości początkową i końcową. W razie wątpliwości, czy podana cena odpowiada miejscowym stosunkom, może władza zasięgnąć informacji u właściwego zarządu miejskiego (gminnego) i zależnie od otrzymanej informacji odpowiednio zmniejszyć kwoty najmu koni lub motorowego środka lokomocji.

2. Przy wspólnych podróżach kołowych należy zaliczyć jedną podwodę lub samochód co najmniej na dwie osoby. W razie równoczesnego przewozu większego bagażu służbowego wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na każdą z jadących wspólnie osób.

3. Wydatek za użycie koni lub motorowych środków lokomocji zwraca się w całości tylko wtedy, jeżeli nie ma możliwości przejazdu tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami, wszelkiego rodzaju autobusami, statkami itp. z wyjątkiem przypadków nagłych oraz w razie potrzeby odbycia czynności urzędowych w większej liczbie miejscowości, jeżeli przez to zaoszczędza się diety. Jeżeli natomiast istnieje możliwość przejazdu tańszym środkiem lokomocji, wydatek za użycie koni lub motorowych środków lokomocji zwraca się tylko do wysokości ustalonej taryfy dla kursującego na danej przestrzeni najtańszego środka lokomocji; przepis ten nie ma zastosowania, gdy przejazd kursującym na danej przestrzeni najtańszym środkiem lokomocji mógł być kredytowany.

§ 18. 1. Za czynności służbowe wykonane w miejscach leżących w granicach garnizonu lub rejonu zakwaterowania na obszarze wojennym, lecz w odległości ponad dwa km od budynku, w którym mieści się urząd, należy się tylko zwrot kosztów za przejazd dorożką lub samochodem, w kwocie faktycznie wydanej i odpowiadającej miejscowym cenom. Jeżeli na danej przestrzeni istnieje tańszy środek komunikacyjny jak tramwaj, autobus itp. zwraca się koszt przejazdu tym środkiem komunikacyjnym.

2. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 16 ust. 2) koszty przejazdu zwraca się bez względu na odległość.

§ 19. 1. Osobom wymienionym w § 2 ust. 1 pkt 1), 6) i 8) oraz w ust. 2 pkt 1) i 2) przyznaje się w gminach miejskich na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji lotniczej lub autobusowej, jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) na drugi, za każdy dojazd lub odjazd ryczałt w wysokości 1.50 zł.

2. Ryczałt ten nie należy się w przypadkach, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

3. Gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazd w każdej miejscowości.

4. Jeżeli odległość od gmachu urzędu lub od mieszkania do dworca (przystani, stacji) wynosi więcej niż dwa km, można zastosować przepis § 18.

§ 20. 1. W razie zlecenia dodatkowej podróży służbowej lub delegacji do miejscowości położonych poza miejscem stanowiącym cel dotychczasowej podróży służbowej lub delegacji, uzupełnia się diety, jeżeli wypłacane są stosownie do § 10 w wymiarze zmniejszonym, do wysokości całej diety z ograniczeniem zawartym w § 5. Przepisy dotyczące przejazdu i przewozu bagażu stosuje się odpowiednio.

2. W razie odbywania dodatkowych podróży służbowych lub delegacji w ciągu pierwszych dwu tygodni pozostawania w podróży służbowej lub delegacji, za które służy cała dieta, nie wlicza się do tego okresu dni, przebytych w dodatkowej podróży służbowej lub delegacji.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do podróży służbowych lub delegacji, które trwają krócej niż sześć godzin; w razie podróży służbowej lub delegacji z miejsca stanowiącego jej cel do zwykłego miejsca służbowego, diety nie służą za czas pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

§ 21. Odbywającym podróż służbową (delegację), przeniesionym następnie do miejscowości, stanowiącej uprzednio cel podróży służbowej (delegacji), służy prawo przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział

służbowy i z powrotem, oraz diety za czas tego przejazdu według zasad ustalonych dla podróży służbowych, jeżeli przejazd ten jest konieczny dla uregulowania spraw, wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 22. 1. Do miejsca czynności służbowych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

2. Przy przejazdach kołowych odbywanych jednym ciągiem bez przerwy należy dążyć do odbycia co najmniej czterdziestu km drogi w jednym dniu, przy tym należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 23. 1. W razie przeniesienia osobom wymienionym w § 1 służy:

- 1) diety za czas jazdy i za pierwszą dobę pobytu na nowym miejscu służbowym;
- 2) przejazd na koszt Skarbu Państwa;
- 3) przewóz bagażu na koszt Skarbu Państwa (§ 16).

2. W przypadkach, gdy przeniesieni mają prawo do należności z tytułu przesiedlenia (§ 24) — służy im oprócz należności wymienionych w ust. 1 pkt 1) i 2):

- 1) przewóz urządzenia domowego na koszt Skarbu Państwa;
- 2) przejazd na koszt Skarbu Państwa małżonka i dzieci przeniesionego według przepisów odnoszących się do przeniesionego oraz jednej osoby ze służby według przepisów odnoszących się do niższych funkcjonariuszów państwowych;
- 3) diety dla małżonka i dzieci przesiedlonego za czas przejazdu do nowego miejsca i za pierwszą dobę pobytu w tym miejscu, a to dla małżonka w wysokości 75% i dla każdego dziecka w wysokości 50% diet przysługujących przesiedlonemu.

3. Przepis § 7 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 24. 1. Prawo do należności z tytułu przesiedlenia może być przyznane przez Naczelnego Wodza, Ministra Spraw Wojskowych lub przełożonych uprawnionych do dokonywania przeniesień — według swego uznania osobom wymienionym w § 2 ust. 1 pkt 1) — 6) i równorzędnym oraz osobom wymienionym w § 2 ust. 2 pkt 1) i 3) w przypadkach:

- 1) przeniesienia na inne miejsce służbowe;
- 2) służbowej konieczności powrotu do ewakuowanej poprzednio miejscowości;
- 3) wyznaczenia miejsca służbowego poza miejscowością zamieszkania w chwili powołania do czynnej służby,

jeżeli w tych wszystkich przypadkach przeniesiony uzasadni potrzebę przesiedlenia rodziny

i wykaże, że na nowym miejscu służbowym ma zapewnione odpowiednie warunki mieszkaniowe.

2. Prawo do należności z tytułu przesiedlenia bez ograniczeń wynikających z ust. 1 służy:

- 1) osobom wymienionym w § 2 ust. 1 pkt 1) — 6) i równorzędnym, oraz osobom wymienionym w § 2 ust. 2 pkt 1) i 3) w razie konieczności dokonania przesiedlenia z powodu objęcia zarządzeniem wycofania miejscowości, w której osoby te posiadają stałą przynależność służbową lub stałe miejsce zamieszkania;
- 2) osobom wymienionym w § 2 ust. 1 pkt 1), 2) i 6) oraz w ust. 2 pkt 1) i 3) w przypadku pozostawienia ich po ukończeniu demobilizacji, na tym miejscu służbowym, na którym ich zastała demobilizacja i jeśli do tego miejsca były uprzednio przeniesione bez prawa do należności z tytułu przesiedlenia;
- 3) osobom wymienionym w § 2 ust. 1 pkt 3), 4) i 5) w razie przesiedlenia się do obranego miejsca zamieszkania po rozwiązaniu stosunku służbowego wskutek demobilizacji lub zwolnienia ze służby czynnej, jeżeli przy lub po powołaniu do służby czynnej zmieniły miejsce zamieszkania i w związku z tym uzyskały należności z tytułu przesiedlenia.

3. W razie zgrupowania na stacji załadowczej rodzin osób wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1) — 6) oraz ust. 2 pkt 1) i 3), których zwykłe miejsca służbowe znajdują się na obszarze wycofania, zgrupowanym służyć diety za czas przymusowego pobytu na stacji załadowczej w wysokości, przewidzianej w § 23 ust. 2 pkt 3) oraz przejazd do stacji załadowczej a w razie ustania potrzeby zgrupowania również i z powrotem — stosownie do § 23 ust. 2 pkt 2). W razie zarządzenia wycofania osób zgrupowanych na stacji załadowczej stosuje się do nich ust. 2 pkt 1).

§ 25. 1. Prawo przewozu urządzenia domowego na koszt Skarbu Państwa obejmuje:

- 1) przewóz tego urządzenia kolejowymi pociągami towarowymi lub statkami towarowymi, oraz
- 2) ryczałt na pokrycie wydatków łączonych z przesiedleniem w wysokości: samotnemu 50%, utrzymującemu rodzinę — 100% miesięcznego uposażenia, należnego w nowym miejscu służbowym, a przy zwolnieniu — należnego w ostatnim miejscu służbowym; za podstawę określenia wysokości ryczałtu służy uposażenie przewidziane w art. 5 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska i marynarki

wojennej lub w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych — z zasiłkiem wyrównawczym.

2. Jeżeli przewóz urządzenia domowego na koszt Skarbu Państwa kolejną nie mógł być kredytowany albo gdy został on dokonany statkiem lub innym środkiem, zwraca się udowodniony koszt przewozu tylko do wysokości kosztów, jakieby wynikły przy użyciu normalnych towarowych pociągów lub statków na taką samą odległość. Osoby, którym służy prawo do ulg przy przewozie urządzenia domowego państwowymi lub zarządzanymi przez Państwo środkami komunikacyjnymi, otrzymują zwrot opłaty ulgowej.

§ 26. Należności, określone w § 23 ust. 2 i w § 24 wypłaca się: samotnym po udowodnieniu przewiezienia urządzenia domowego, zaś utrzymującym rodzinę, po udowodnieniu przewiezienia urządzenia domowego i po zameldowaniu rodziny w nowym miejscu służbowym, a ponadto:

- 1) w razie wycofania — po stwierdzeniu obowiązku wycofania;
- 2) w razie pozostania po zakończeniu demobilizacji na miejscu służbowym, uzyskanym przez przeniesienie po ogłoszeniu mobilizacji — po upływie trzydziestu dni od zakończenia demobilizacji;
- 3) w razie przeniesienia, służbowej konieczności powrotu do ewakuowanej uprzednio miejscowości albo w razie wyznaczenia powołanemu do służby czynnej miejsca służbowego poza miejscowością jego zamieszkania — po zameldowaniu się w uzyskanym miejscu służbowym i objęciu tam czynności służbowych;
- 4) w przypadku zwolnienia ze służby czynnej (§ 24 ust. 2 pkt 3)) — po zameldowaniu się na stałe zamieszkanie w obranej miejscowości, w ciągu roku od dnia zwolnienia.

§ 27. 1. Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień powinny być przedstawiane w terminie czternastu dni, liczonym od następnego dnia po odbyciu podróży lub delegacji, albo po przeniesieniu, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego (§ 25) w terminie czternastu dni, liczonym od następnego dnia po dokonaniu przewozu.

2. Rachunki należności za podróże służbowe lub delegacje trwające dłużej niż trzydzieści dni, należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu czternastu pierwszych dni następnego miesiąca kalendarzowego. W takim samym terminie mogą być przedstawiane rachunki powtarzających się w ciągu miesiąca podróży służbowych, jeżeli w tych

przypadkach nie zastosowano ryczałtów przewidzianych w § 29.

3. W przypadkach wskazanych w § 24 ust. 2 wypłata należności w razie nieobecności żołnierza (funkcjonariusza państwowego) może nastąpić do rąk upoważnionego, a w braku upoważnienia do rąk żony albo najstarszego z dzieci (pasierbów), jeżeli zaś są one nieletnie, do rąk ich opiekuna.

4. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej lub delegacji musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub delegację albo klauzulą przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży lub delegacji, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych oraz wykonanie zlecenia służbowego. Przepis ten nie dotyczy dowódców dywizyj, dowódców brygad, kawalerii i wyższych.

§ 28. Udającym się w podróż służbową, delegowanym, przeniesionym i ewakuowanym przysługuje prawo do zaliczki, nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży, należnych diet i kosztów przewozu urządzenia domowego. Przepis § 27 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 29. W przypadkach, w których podróże służbowe (delegacje) stale się powtarzają, Naczelny Wódz, Minister Spraw Wojskowych lub upoważnione przez niego władze mogą przyznać ryczałt zamiast kosztów przejazdu i diet. Ryczałt może być płatny z góry wraz z uposażeniem, albo w innych terminach. Zarządzenie o przyznaniu ryczałtu określa terminy jego wypłaty. Wypłata ryczałtu następuje każdorazowo na podstawie osobnego zarządzenia.

§ 30. Jeżeli w kraju cały oddział zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, należy stosować przepis § 7 z ograniczeniem zawartym w § 5.

§ 31. Oficerom Korpusu Kontrolerów przysługują przy podróżach służbowych odbywanych w celach kontrolnych dodatki do diet, płatny równocześnie z dietami w następującym wymiarze:

generałom	25% diet
pułkownikom	35% „
podpułkownikom, majorom i kapitanom	45% „

R o z d z i a ł IV.

Należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień na obszarze w. m. Gdańska.

§ 32. 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się także do podróży służbowych, delegacji i przeniesień na obszarze w. m. Gdańska z tą zmianą, że stawki diet zwiększa się o 20%.

2. Zwiększenie stawek diet stosuje się następująco:

- 1) jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż dwadzieścia cztery godziny, należy się w ciągu doby:
 - a) w razie pobytu na obszarze w. m. Gdańska od sześciu do dwunastu godzin — połowa diety zwiększonej o 20%, za pozostały zaś czas pobytu poza obszarem w. m. Gdańska — połowa diety nie zwiększonej,
 - b) w razie pobytu na obszarze w. m. Gdańska ponad dwanaście godzin — cała dieta zwiększona o 20%;
- 2) jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa krócej niż dwadzieścia cztery godziny, należy się:
 - a) w razie pobytu na obszarze w. m. Gdańska sześć lub więcej godzin — połowa diety zwiększonej o 20%,
 - b) w razie pobytu na obszarze w. m. Gdańska ponad sześć godzin w porze nocnej (między dwudziestą pierwszą a szóstą godziną) — cała dieta zwiększona o 20%.

3. Osoby, wymienione w § 2 ust. 1, pkt. 1) — 6) i równorzędne wyjeżdżające służbowo na obszar w. m. Gdańska, mogą otrzymać tytułem ryczałtu na uzupełnienie ubrania cywilnego:

- 1) przy pierwszym wyjeździe kwotę dwieście pięćdziesiąt zł;
 - 2) przy każdym następnym wyjeździe kwotę sto czterdzieści pięć zł, jeżeli od otrzymania poprzedniego ryczałtu upłynęło trzy lata;
 - 3) po upływie pierwszego roku pobytu służbowego na obszarze w. m. Gdańska kwotę sto czterdzieści pięć zł.
4. Osoby wymienione w § 2 ust. 1 pkt. 7) — 11) i równorzędne, wyjeżdżające służbowo na obszar w. m. Gdańska, otrzymują do użytku na czas trwania podróży ubranie cywilne w naturze, które pozostaje własnością Skarbu Państwa.

R o z d z i a ł V.

Przepisy końcowe.

§ 33. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 23 marca 1939 r.

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*